

מסורת הש"ס

(א) וְנֹחִים מִיָּם עִשָּׂה
(ב) וְתוֹסֵפֶת מִיַּד הָיְתָה
(ג) כִּי־נָח וְהַגְדֵּר קִי
(ד) קִרְוֵן פֶּנֶי־רָם שָׁמָּה
(ה) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(ו) עִשָּׂה וְיִשְׁנָה כִּי־יִשְׁנָה
(ז) וְחֹם כִּרְמוֹת פֶּנֶי־
(ח) כִּרְמוֹת הַיָּם וְחִלְזֵי עֵד
(ט) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(י) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יא) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יב) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יג) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יד) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(טו) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(טז) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יז) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יח) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(יט) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כ) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כא) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כב) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כג) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כד) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כה) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כו) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כז) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כח) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(כט) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם
(ל) וְנֹחִים לֵד עֵץ הַיָּם

תורה אור השלם

1. ונתן הכהן מן הדם
על קרנות מזבח קטרת
הקמים לפני יי אשר
באתה מועד ואת כל דם
הפר ישפך אל יסוד
מזבח העלה אשר פתח
המזבח מועד: ויכיר א
2. כי נפש הבשר בדם
הוא ואני נתחיו לכם על
המזבח לכפר על
נפשתיכם כי הדם הוא
בנפש יכפר:
ויכיר יי א

גליון הש"ס

תוספות ד"ה הסבר
מחברו השמות
לא על פי דאס ובה לא
יכתיב לבין דאס
מחברו לשון איך
שירי' קן ועלמח
מחברו ואין דרך
לנוסר
מחברו לבין מחבר
אלא לא בשל הפסח וכן
הופר שמה שחבר
הפסח אלל לא
לשחמח בנחמ אלל הא
השחמח הוא משח
בין ואם מחבר
נחמח הוא מחבר

רבינו חננאל

[illegible]

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

עולה גופה מנלן. שמתן דמה במקום שיש תחתיו יסוד למעטיו מורה לדרוש חוץ מאמה למורה אלל כפון וזמנה לדרוש אלל מערב דהכי תנן במדות פ"ג מ"ח (א) אוכל במורה אמה אחת ובדרוש אמה אחת: אל סוד מוצה העולה. גבי חטאת (נשיא) כחיי ולקח הכהן מדם

ההסמכה באצבעו ונתן על קרנות
מוצח העולה ואת דמו ישך אל יסוד
מוצח העולה וה"ל למיכתב אל יסוד
המוצח למה לי דכתיב מוצח העולה
אלא הי' קאמר אל יסוד מוצח
ומעשה העולה: **עלונים.** מפני
שנמצא להיות אחרונה: **והא לא**
נתיב דלאו הכי. דמזהו שלש כחות:
זריו נפשיכו. להיות זו הרששות:

וְלֹא כִרְאוֹן רַבִּי אֱלִיעִזֵּר. דְּלֹא
עָלְמָא גְבִי מַכְבֵּד דְּהֵיִינוּ דְּיִמְיָא
דִּיהִדָּה רִיכָא חַיִּיב מַעֲטָא הֵלֶכְךָ
וּמַקְדָּשׁ כִּשְׁכֵּר נַעֲשֶׂה אֶזְרָךְ גְּבוּיָה
מִסּוּר: הַחֹלֶב. מוֹשֵׁךְ הַחֶלֶב מִן
בִּהְמָה: מַחֲבֵן. מַעֲמִיד הַחֶלֶב
וְעוֹשֶׂה מִמֶּנּוּ חֲבִיץ שְׁקוּרִין מְטוּיִשׁ:
וְאֶחָד וְאֶחָד זֶה. מַכְבֵּד וּמִרְבֵּן
יִרְדֵּה אֶל מֵאִזְךָ לֹא קֶאֱמֵר דְּמוֹלְדוֹת
זֶה מֵלֹאֵה יִנְיֵהוּ כְּדִמְרִינֵךְ כִּפְרָךְ
הַמִּתְנַעֲנֵעַ וְרַבִּי אֱלִיעִזֵּר מֵשׁוּם הֵכִי
מִחֲבִיץ חֹלֶב מֵשׁוּם מִפְרָק מִגָּבֵן מֵשׁוּם
וְיוֹנֵה מִחֲבֵץ מֵשׁוּם בּוֹרֵר בִּהְמָנִיעַ
מִרְבֵּן וּמַכְבֵּד מִפְרָשׁ הָעַם מֵשׁוּם
שְׁטוּי וּמוֹת: וְרֹדֵף. מִדְּמַכִּין

שמואל א' יד) ויטובל אותה ביער
 הדבש: רב אמי אחר. לעולם רבנן
 ואחרים בעלמא גמי שבות הוא ומתני'
 רבנן תמן דלארז שנות שאליה לריבה
 לא היתירי במקדש: שאם נשפך דמו
 וזל אחד מן. לאחר ולא מורק ממנו
 ומצוח: מתוך כוס זה משכירי.
 וזהו מעורב בו מן הנשפך: שמה
 לא נתקבל בכלי. אותו שאתה רואה
 והסכיר שמה לא נתקבל בכלי ותו
 לא מהניא ליה זריקה דתמן נשפך
 ונתגורר צבמה על הרפה ואספו
 וטובל צבמה בפרק שני (דף ט.)
 וף אני לא אחרסי. שיועיל אלא
 שנתקבל בכלי: ומא דיע. רבי
 יהודה אם נתקבל בכלי יספך חשא
 בעלמא הוא אחרש שאם יספך דמו
 וזל לתקוני פסיוי אחא הרי מיתקני

היבטי שמה לא נתקבל: כהנים וריון
 יצילנה. ליטא אחריה שמה לא נתק
 בוצר ונמנחם וזרק דם פסול אף אי לא
 יודיעו ששפסו שם דמים שנתקבל
 ידועים דלא נתקבל כגון דם התמזגה
 עקב: אי וריון סן. היינשפסן הא זר
 וממזהרים לרין ולקרב ולזרוק מיתשי
 זול פסחם הרבה מעורב בו ואי נש
 מעוטו וזר חוטא וזרקה שער דלא
 דקשים: באזרה. בלאו ולא כרת דמתי
 חוא וגו' עד כל אוכליו יכרת ילא ד
 נתקבצת כריתות ורין מפסע טעמא ח
 זור לדם התמזגת: לענין כפרו

ותועיל זריקה לאותו שנשפך אחר שנה
וכמה דוכתי דדוקא אם עלו נדיעבד
התקבל פריך אבל דם התמליח כמים
מנעיל ליה צרוב לא פריך מדם הרא

וְקָבַל וּנְרָאָה לְרִ"י דְּהַבֵּי פִי שֶׁ
לֹא יִרְדּוּ וְקָאָמַר אֵף אֲנִי לֹא אֵמַר
בְּעֵלְמָא חֲסִיד כִּיּוֹן דְּאִינוּ רָאִי
וְיִי לְהִתְקַבֵּל וְנִשְׁפָּךְ דְּעוּלִין אִין
יְיָ יִהְיֶה יְהוּדָה אֹמֵר בְּכֹרֶת, וְאִפְּלוּ הָבִי לְעִינֵי
דְּכֶם שְׁהִנְשִׁי וְיֵצֵא בּוֹ הוּא מִכְפָּר.

העולה גופה מנלן אמר קרא 'אל יסוד מנחם
העולה אלמא עולה טעונה יסוד: יצתה כת
ראשונה וכו': תנא ^יהיא נקראת כת עצלנית
היה לא סגי דלאו הכי מאי הוי להו למעקב
אפ"ה איבעי להו לזרוזי נפשייהו כדתינ"ג רבי
אומר אי אפשר לעולם בלא בסם ובלא בורסי
אשרי מי שאומנתו בסם אוי לו מי שאומנתו
בבורסי ואי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא
נקבות אשרי מי שבני זכרים אוי לו מי שבני
נקבות: כמעשהו בחול וכו': שלא ברצון
מזאן אמר רב חסדא שלא ברצון רבי אליעזר
דאי רבנן הא אמרי שבות הוא ואין שבות
במקדש מאי היא דתינ"ג אחד 'החולב
והחמץ' והמנבן כגורנות המכבד והמריב
והרודה חלות דבש שונג בשבת חייב
למאן הוה ר' יוחנן מר לרבה את הארבעים

במאמר "התשובה לרבי אליעזר וחכמים אומרים": אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שכות רב אשר אמר אפילו תימא שלא ברצון חכמים ורבי נתן היא דתניא רבי נתן אומר שבות צריכה התירו שבות שאניה צריכה לא התירו: רבי יהודה אומר כוס היה ממלא וכו': תניא רבי יהודה אומר כוס היה ממלא מדם התערובות שאם ייפך דמו של אחד מהן נמצא זה ומכשירו אמרו לו לרבי יהודה והלא ליה נתקבל בכלי מגא ידעו אלא הכי קאמרי ליה שמא לא נתקבל בכלי אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל בכלי מגא ידעו "כהנים זריזין הן אי זריזין אמאי משתפיך אנגבריותייהו דעברי משתפיך והלא דם התמצית מעורב בו רבי יהודה למעמיה דאמר דם התמצית דם מעליא הוא דתניא" דם התמצית באוורה רבי יהודה אומר בהיכרת "והאמר ר' אלעזר מודה ר' יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנא' כי הדם הוא בנפש יכפר

דם

דער דעלמא וואר"י דנטעט
לרבי אליעזר דעלמא אקסידור
אטו ריכוד דעלמא דממא
(דף קכ:) אכל לרבען דאסלילי
שנות ב' האי במקום כיון דהו
בהלכות גדולות דריכוד מות
האידעא קיימא לן רבי שמע
דא מוזי עפר ממקומו אס
ועד בפרק כל הכלים ושמע
אף מכבודא על ממרה
רבי (אליעזר) ב' שמע ד
ואף על גב דריבון שרי ל
זיה גומות יוזר מריבין:
ולא מוטייל וזיהא משום דנטע

ו.ליכא למיחש לשמא לא
בבלי כל' זה שמה שואב
ממרחי למלכות אלמ ממקו
והו אף משום המעשר דכו
הא פריך ליה בספרא ורשון
הן וידעי: אבז וריוואסיו.
דריה: והלא דס ספמית.
דס סא אחד כולו בטל
הספמית. סא חולין ג'
נפסל כל צער דמו גופא
הספמית שאני דס הגפס
לאחין מחייב גדם וימיתיר
שאני ראו חקיקה:
דס

וְגֵרָא לְרִי' דְּהִכִּי פ' שְׂמָא לֹא נִתְקַבֵּל כְּגַל וְאִסּוּר הֵלְעוּמִי
וְקִאֲמַר אָף אִי לֹא אִתְרַמֵּי אֲלֵהּ נִתְקַבֵּל דְּסַמְמִין אֲזֵי
חֲשִׁיב בְּיוֹן דְּלִינִי רַחֵם לְכִסּוּי אִינוּ אִסּוּרִים הֵלְעוּמִי
נִתְקַבֵּל וְשִׁפְךְ דְּעוּלִין אִין מַנְטְלִין וְהָא אִפִּי לְרַנְגִין

וְהָא אִסּוּר בִּסְתָר, וְאִפְּלוּ חֲבִירִין
שִׁשְׁשֵׁי שִׁשְׁשֵׁי לְמִירָקָה מִפִּי

הָאֵל אִסּוּרִים, וְהָאֵל מִנְּהוּמָה עַל הַמִּצְוָה
לְכִסּוּי אִינוּ אִסּוּרִים הֵלְעוּמִי

מה.

נב א מ"י פ"ח מהל'
 שנת הלסה ז'
 נג ב שס הלסה ז'
 נד ג מ"י פ"ד מהל'
 שנת הלסה ג ו סמג
 נה ז סה טו"ש"ע א"ח סי'
 שח סע"ק יג וס"מ של
 סע"ק א ב:
 נז ד מ"י פ"ו מהל'
 מלכלות וספורות
 הלסה ד:

לעז רש"י

מטונג"ש. גוישים (של חלב חמוץ).

מוסף רש"י

בלא בסם. מויר נשמים
המחבץ. והמחבץ.
הממחד החלג קנייה
וליי מחנך עושה כחן ללי
גמי וטמן הקפי תכחו ומי
החלב שכן נסיוי טטפין.
ולעזין איתן אנקיד'ש
שבח צלה. המכבר. את
הנים. והמחבץ. נמים
להרצין את האנק שלא

[illegible]

לכפרה, דכתיב גופש יכפר,

החולב בנדרות. הקשה ה"ר אפרים דמן ב' המוילא (שם טו) לשעור המוילא חלב כדי גמילה ושיעור שבת הן מים לכל המלאכות הולאה טעמיה וקצירה ומירץ דקמח חלב כדי גמילה שהוא שיעור גדול לכל הכא בחלב לגביה דלחשובי לחשיבה

שיעורו כנגרונות דוטרר אכל אי כרי
גמיהא וזער לרין לומר דסמס חלב
לגבינה ולכן הכל שיעורו כנגרונות
והא דמחייב בכדי גמיהא היינו
במפרש כהדרי לאכלה ולשמהי דא
סמס חולב לאכלה ולשמהי ולא לגבינ'
אפילו היה מפרש כהדרי לגבינה היה
לו להתחייב בכדי גמיהא דוטרר והואיל
וסמנו לאכלו לשמות כגאמרין בסוף
כלל גדול (ע"ה). המהותי חזן ממלא
פי פרה לגמל חייב אף על גב דלגמל
לא היו שיעורו כהדי הואיל וסממנו
מפרש מחייב כשיעורא דפרה ויש
מפרש דכשהחלב בכדי בעין מחייב
בכדי גמיהא אכל חולב לא מחייב
אלא כנגרונות דאין אדם טורח
לחלוט כספות מנגרונות וכי האי גוונא
מפליג כהמהותי (שם ע"ה). גבי עור
לעשות מעיל:

המכבד והמרבך. ע"כ לא
פסקו רישיה הוא
דפסקין רישיה לא הוה שרי ר"ש
לרצן לכתחלה בשבילי המנעני ושם
(ס. ו) וממה לר"י דא"כ אמאי מתיב
רבי אליעזר כיון דיכול להיות בלא
גומות ודוחק לומר דפליגי אי הוה פסקו
רישיה אי לא וגרסה לר"י דכאן פליגי
דרי' אליעזר קמם קמם מנכד ומרצן
ממכון להשוות גומות אף על פי
שא"כ לשהות גומות מתיבין לרבי
יהודה והואיל והשוה גומות לבסוף
ורצנן רבי דלין ממכון אלא לכד
ולרצן בעלמא וליכא אלא שבות. מימה
לר"י היכי מתקומתא ממנינן כרבי
אליעזר והא בעורה שיהי לה רפפת
בזינא לא שייך בה אשוי' גומות
ואפילו לכתחלה שרי דכלמי' בשבילי
המנעני (נס זה סס) אמירר שר
וילתא במחאא אש"י. דגורין בזמה
מדליקין (שם דף עט.) עילתא דששא
טוי עילתא דעלמא מחאא אשוי'
כרבי לרשון בזינא לא גורין איהו
דס

[illegible]

לא נתקבל ככלי ואסור להעלות דם פסול על גבי המזבח בדמיוח
 י אלא בנתקבל דסמינן ואזרחות הניס דמסיק ודוקא מזה הראוי
 יסוף אינו אסור) להעלותו ובי פריך והלא דם התמליח מעורב בו
 בעלין זה את זה אפי' לרבנן דבקימין רבה (נמוח דף כג:)

אטו

הראוי לנספה ליריקה על המזבח, ויין לו כרת אלא כדס קדשים הויא שנהניא יואלא בו שיהא
 כשעשה יא אפרה אלא כדס קדשים הויא שנהניא יואלא בו שיהא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones